

større Efterspørgsel des større Kurs. Det er paa dette Omraade som paa andre, at det er Forholdet mellem Efterspørgselen og Tilbudet, der betinger Prisen. Men kunde Lovforslaget faa nogen — jeg venter mig ikke stor — Indflydelse i den Retning, saa vilde det jo være et Gode, det er vi sikkert alle enige om.

Ligesaa kan jeg gaa med til den foreslaaede Børsafgifts Størrelse. Om nu disse 2 pro mille, der skal svares af Værdien af det omsatte, set fra alle de Synspunkter, der her bør tages i Betragtning, er netop det allerheldigste, derom kan der jo være og er der sikkert ogsaa delte Meninger. Jeg skal for mit Vedkommende derom kun sige, at da man nu i det andet Ting med saa overvældende Flertal har vedtaget denne Prolomme, og da den højtærede Finansminister har givet den sin ubetingede Tilslutning, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at det derved bør have sit Forblivende, og at saa alle vedkommende derefter maa have sig at rette. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse bør ændres i dette Ting, ja naturligvis bør det overvejes i det Udvalg, som vil faa med Sagen at gøre, men jeg er tilbøjelig til at tro, at vi i den Henseende bør blive staaende ved det, der nu er vedtaget i det andet Ting, thi noget sikkert kan der ikke siges om, hvad der er den rette pro mille at begynde med, der kan kun være Tale om et Skøn, og da man som sagt i det andet Ting har vedtaget de to pro mille med saa overvældende Flertal, og den højtærede Finansminister har tiltraadt det, saa vil jeg i hvert Fald akkviescere derved. En Fordel har Satsen: de 2 pro mille i det mindste, thi, saa vidt jeg forstaar, vil det blive saaledes, at naar der sælges en Post Aktier, vil Sælgeren komme til at betale den ene pro mille og Køberen den anden, og en pro mille er jo en ganske overordentlig bekvem Sats at regne med for de næringsdrivende, der skal udrægne Skatten. I den Henseende faar de derfor ikke noget at beklage sig over, tværtimod!

Jeg skal heller ikke indvende noget imod, at Emissionsstemplet for Aktier skal forhøjes fra $\frac{1}{3}$ pCt. af Papirer paa Navn og fra $\frac{2}{3}$ pCt. af Hænderpapirerne til 1 pCt. Spørgsmaalet om, hvor stort et Emissionsstempel der skulde paalægges Aktierne, var jo meget fremme, da vi sidst havde Stempeloven til Behandling paa Rigsdagen i 1911, var det vist. Den daværende Finansminister havde foreslaaet, at Emissionsstemplet skulde være 1 pCt., og det blev vedtaget i det andet Ting. Det daværende Landstingsflertal havde derimod den Opfattelse, at Finansministeren ikke

havde Brug for saa mange Penge, som han mente. Det var jo Finansministeren, der fik Ret, men det kommer egentlig ikke det Spørgsmaal ved, som nu foreligger. Da det daværende Landstingsflertal fandt, at der kunde spares noget paa de foreslaaede Skatter, var her et af de Punkter, hvor man mente, at det var forsvarligt at nedsætte den foreslaaede Afgift, og man enedes saa til Slutning om henholdsvis $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$ pCt. At man nu, hvor Staten i høj Grad trænger til Penge — det erkender jo alle —, atter gaar til at forhøje Emissionsstemplet til den ene Procent, som den Gang blev vedtaget i Folketinget, synes jeg, der er meget, der taler for. At det maaske ikke er formelt rigtigt at gøre det paa den foreslaaede Maade, som den højtærede Finansminister ogsaa erkendte, er meget muligt, men det lægger jeg lige saa lidt som den højtærede Finansminister nogen som helst Vægt paa.

Det eneste, der efter mit Skøn kan eller bør blive Tale om muligvis at ændre i Lovforslaget, er altsaa kun Lovforslagets Bygning, og da særlig Kontrolbestemmelserne. Selvfølgelig maa Kontrollen være saadan — som jeg allerede har bemærket —, at der er Grund til at tro, at Skatten kan komme til at virke efter sit Øjemed og gaa ind med det til den skattepligtige Omsætning svarende Beløb, men strengere bør den heller ikke være. Paa Forhaand er jeg tilbøjelig til at mene, at der ikke vil blive nogen stor Fristelse for de næringsdrivende, der skal sørge for, at Stempelskatten bliver erlagt, til at undlade Stemplingen. Der er ganske vist eller har i alt Fald været, som den højtærede Finansminister bemærkede, sorte Faar ogsaa mellem Vekslererne. Der er jo brodne Kar i alle Lande, og det har der ogsaa været mellem Vekslerere og Bankdirektører og vil vel ogsaa nok vise sig at være i Fremtiden, men i dette Tilfælde synes jeg, at Fristelsen bliver minimal lille til at undlade Stempling. For det første skal vedkommende ikke selv svare Afgiften, det er Køberen eller Sælgeren, der skal svare den, og for det andet kan jeg ikke tænke mig, at Undladelse kan finde Sted, uden at der vil være Medvidere. Derfor tror jeg ikke, at Faren vilde være stor for, at disse Opgørelser ikke skulde blive stemplet, selv om der næsten ingen Kontrol var indført i Loven. Som sagt, selv om det kunde tænkes, at der kunde være en eller anden Vekselerer eller Bankmand, der helst vilde undlade Stemplingen, tror jeg, at alene hans Forstand vilde tilsige ham at lade være, for det første fordi han ikke selv skal betale den, for det andet fordi den i det enkelte Tilfælde